

Blad, og dels ved ledende Artikler, og fordi nogle af »de større Blade« (Fru Meyers Ord) holde sig tilbage, bør vi ikke glemme at skønne paa, at andre store Blade har støttet os i vort Arbejde.

Nylig har jeg læst i Varde Avis, at Provindspressen har taget Fru Meyer disse Udtalelser ilde op, fordi den mener, at de er uretfærdige. Jeg er enig med den, idet jeg synes, at Venstrepressen i Provindserne i sin Helhed har optaget vore Artikler vedrørende Kvindesagen med Beredvillighed, og grebet mange Lejligheder til at vise, at denne Presse var gunstig stemt for Sagen ved at skrive ledende Artikler.

Sammenlign Udtalelserne i Pressen om Kvindesagen for 3 à 4 Aar siden med hvad der nu staar i samme, saa vil jeg antage, at Fru Meyers Ord maaske kunde passe dengang men ikke nu.

Skøndt Fru Meyer og jeg samarbejde i Enighed og som jeg tror, til gensidig Tilfredshed, saa er vi dog begge saa frisindede, at den ene særdeles godt kan protestere offentlig imod den andens Udtalelser uden at støde, og dette maa jeg herved gøre.

Jeg sætter netop saa stor Pris paa, hvad Pressen har gjort for os, og haaber fremdeles paa dens Bistand, baade fra Landet og Hovedstaden, at jeg, da jeg endnu er i Redaktionen af »Hvad vi vil« ikke har kunnet tiltræde denne Redactricens, Fru Meyers, Udtalelse.

I Juli 1889.

Line Luplau.

Svar til Fru Luplau.

Det er meget kønt af dem, ærede Frue, at de med saa megen Ømhed tager dem af den stakkels angrebne Presse, den kan virkelig trænge til at forsvares.

Jeg personlig beklager kun en Ting, og det er, at vi Kvinder ikke i langt stærkere Grad og med mere alvorlige og skarpe Ord havde angrebet hele Venstrepressen, saa det kunde holde Dom lige ind i Politiken og andre gode Venstrebladets Samvittighed; thi burde ikke de, som kæmper for Reformen og Fremskridt, daglig holde deres Blade aabne for en levende Strøm fra den største af alle Reformere: »Kvindens Ligestillelse med Manden«?

Mine Ord lød saaledes angaaende Kvindesagen i det sidste Aar: »Ingen af vore større Blade og Tidskrifter har for Alvor eller med Ihærdighed drøftet vor Sag«. —

Fuldstændig korrekt.

Der har, saa vidt jeg har fulgt Bladene, ikke været en eneste ledende Artikel fra Redaktionen i nogen af vore Venstreblade i dette Aar, hvori Kvindesagen eller slige Spørgsmaal har været drøftet.

Der har ganske vist været nogle Indlæg under forskellige Mærker om Lærerindernes Løn og værdifulde Beretninger og smaa Notitser om Kvindesagens Stilling i fremmede Lande, samt smaa velvillige Referater om Møder hist og her. I denne Henseende har Politiken og Morgenbladet staaet lige velvilligt. Af-

tenbladet har engang haft en god Artikel under Mrk. L. om Kvindernes Valgret, den eneste Artikel saa vidt mig bekendt, der tog virkelig alvorlig paa Sagen, dog ikke helt som Ven. Socialdemokraten, som har paa sit Program »Kvindens Valgret i Lighed med Mænd« har slet ingen Bidrag givet til vor Sag uden ved nogle enkelte Beretninger om, hvor meget værre Kvinderne har det i fremmede Lande.

Kære Fru Luplau, finder de, at den Støtte og Hjælp vi har faaet er værd at slaa et Slag for, og holde Tale til Pressens Pris, saa maa de være bleven uhyre nøjsom i den sidste Tid.

Men Venstrepressen i Provinserne, skriver de, har taget til Genmæle mod »Hvad vi vil«s Udtalelse. Ja, den har skrevet: »Hele Oppositionspressen har altid med stor Beredvillighed aabnet dens Spalter for Referater og Møder, ligesom den har sagt mangt et kraftigt Ord, f. Ex. om Landstingets Holdning«.

Det er nok muligt, at der i Provinspressen har været en og anden, der for Alvor har talt vor Sag. Saaledes ved jeg, at »Demokraten« i Aarhus i Vinter aabnede Bladet for en lang Debat om »Kvinderne«, som gav Anledning til en meget frugtbar Diskussion.

Men i sin Helhed maa jeg tilstaa, at jeg ikke er istand til at rose Pressen, thi var Kvindesagen en Alvorssag for den, og betragter den kvindelige Presse som sin Søster, hvor let var det da ikke for alle de store, stærke Blade, at tage to smaa Kvindeblade under Armene og ganske anderledes hjælpe de svage Røster til at høres.

Provinspressen forsvare sig med, at den egentlig Grund til, at Kvindesagen ikke gaar frem, er, at den maa dele Kaar med de andre Fremskridt i Tiden. Det er ingen Grund til at omtale den. Der er saa mange Fremskridt i Tiden, som vi ved, det slet ikke nytter at tale om, men Pressen bliver ved, og det er rigtigt, daglig at tale derom.

Nej, der er kun en Ting, der for mig forklarer Pressens reservede Holdning og svage Hjælp, at den som de fleste Mænd i sin Helhed ikke ret har Tillid til Kvindesagen, og det kan jeg forstaa, ædle og gode Mænd blive trætte, naar de ser, hvor lidt handledygtige og bestemt Kvinderne føre deres egen Sag, hvor faa af de intelligente Kvinder, der har Ansvarsfølelsen af at det er dem, der skylder at yde det største Bidrag, baade som Talere og Skribenter. I de lavere Lag er der ærlig Villie og stor Offervillighed, men der skal ogsaa Kundskab, Lærdom og Kendskab til Forholdene. Kom de med paa den rette Maade, saa kunde vi maaske nok faa Grund til at takke og rose Venstrepressen; foreløbig kan jeg kun beklage dens lidet broderlige Holdning og Støtte.

Deres

Johanne Meyer.

Brev fra Landet.

Fru Johanne Meyer!

»Kan I endnu ikke tale, saa skriv«. Disse Ord læste jeg i Deres Blad Nr. 14, og strax slog det ned i mig, det kom som et Bud, at jeg maatte skrive medfølgende Stykke om »Kvinderne og Arbejdet«.